

יהו"ה אלהי"ם תרדמה על האדם ויישן וכו', מאי ויסגור, פתח רבי שמעון ואמר, ויריחו סוגרת ומסוגרת (יהושע ו טו), מאי ויריחו, דא איהי ירח דאיהי גופא דילה, אמתא מברתא דמלפא, דאיהי נקודה דילה, סוגרת ומסוגרת מלגאו, פגוונא דא כ.

תרדמה על האדם ויישן וכו', מה זה ויסגור? פתח רבי שמעון ואמר: ויריחו סגרת ומסוגרת, מה זה ויריחו? זהו הירח שהוא הגוף שלה, האמה מבת המלך, שהיא הנקדה שלה, סגרת ומסוגרת מבפנים כמו זה: כ.

ובגינה אתמר (שמות כה כז) לעמת המסוגרת תהיינה הטבעות וגומר, מאי הטבעות אלין תרין אודנין דלפא דאינון עגולין פטבעות, ולפא איהו לשמאלא, הכי פתורא צריף לשמאלא, שלחן בצפון, לבתים לבדים (שם), מאי לבתים אינון תרי בתי לפא, מאי לבדים אינון תרין בליין, תרוייהו לבר, עלייהו אתמר (שם כו כד) והיו תאמם מלמטה, תרי פנפי ריאה, ויחדיו יהיו תמים על ראשו, ובגין דשמיעה תליא בלפא, אוקמוהו מארי מתניתין הלב שומע.

ובשביעה נאמר לעמת המסוגרת תהיינן הטבעות וגומר, מה זה הטבעות? אלו שני האזנים של הלב, שהם עגלים פטבעות, והלב הוא לשמאל, כף השלחן צריף לשמאל, שלחן בצפון. לבתים לבדים, מה זה לבתים? אלו שני בתי הלב. מה זה לבדים? אלו שתי הפליות, שניהם בחוץ, עליהם נאמר והיו תאמם מלמטה, שני פנפי ראה, ויחדיו יהיו תמים על ראשו, ומשום דשמיעה תלויה בלב, פרושה בעלי המשנה הלב שומע.

תא חזי, אתמר בהאי צלע (בראשית ב כב) ויקח, ולבתר ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע, מאי ויבן, אלא (מלכים א ח יג) בנה בניתי בית זבל לך וגומר, והבית בהפנתו אבן שלמה מסע נבנה, תרי בתי לפא אינון תרי בנינין דהאי קרא, הדא הוא דכתיב (שם ו ז) והבית בהפנתו דא בית ראשון, אבן שלמה מסע נבנה דא בית שני, ולקבלייהו אמר בנה בניתי תרין בנינין, חד אתקריאת בניינא דאימא עלאה, ותניינא בניינא דאימא תתאה.

בא וראה, נאמר בצלע הזו ויקח, ואחר כך ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע. מה זה ויבן? אלא בנה בניתי בית זבל לך וגומר, והבית בהפנתו אבן שלמה מסע נבנה. שני בתי הלב, הם שני בנינים של הפתוח הנה, זהו שפתוח והבית בהפנתו - זה בית ראשון, אבן שלמה מסע נבנה - זה בית שני, וכנגדם אמר בנה בניתי - שני בנינים, אחד נקרא הבנין של האם העליונה, והשני הבנין של האם התחתונה.

ועוד ויבן, לישנא ואבנה גם אנכי ממנה (בראשית ל ג), בניינא דיבום, וכמה דהאי נקודה איהי סוגרת ומסוגרת, הכי צריכה ברפא דאיהי בתולה, למיהוי סגורה ומסוגרת בבית אביה, (שם כד) בתולה ואיש לא ידעה (שם כד טז), ותירד העינה דא בת עינא,

ועוד ויבן, לשון ואבנה גם אנכי ממנה, הבנין של יבום, וכמו שהנקדה הזו היא סגורה ומסוגרת, כך צריכה הבת, שהיא בתולה, להיות סגורה ומסוגרת בבית אביה, בתולה ואיש לא ידעה. ותירד העינה, זו בת העין, סוגרת ומסוגרת בעין, ושלשה גונים סובבים אותה, ועליהם

נאמר הן כל אלה יפעל א"ל
פעמים שלוש עם גבר, וכשהוריד
להם משה תורה לישראל ממנה,
אמר, היו נכנים לשלשת ימים אל
תגשו אל אשה, שלשת ימים
כנגד שלשת הגונים של העין,
והיא טמירה ונסתרת בהם, ואיש
לא ידעה בהם, עד שהתפשטה
מהם.

ובאותו זמן שהתפשטה
מהלבושים הללו, מתחדת עם
בעלה בקרוב בשר. זהו שכתוב
עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת
יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת,
על פן יעזב איש את אביו ואת
אמו וידבק באשתו והיו לבשר
אחד. שפך הדרך להתחדד זכר
וינקבה, בקרוב בשר, וזה הדבוק
(הקרבה) של היחוד שלמעלה, שלא
יהיה דבר חוצץ, ומשום זה
פרשוהו בעלי המשנה, שפשאדם
מתפלל ומיחד את הקדוש ברוך
הוא עם שכינתו שלא יהיה דבר
חוצץ בינו לבין הקיר, שכינתו,
(קרונו של הקיר קירות הלב), שלא
יעשה פרוד וקצוץ בין הקדוש
ברוך הוא ושכינתו, וסוד הדבר
- ויהיו שניהם ערומים האדם
ואשתו, ערמים בקרוב בשר בלי
לבוש כלל, וכאותו הזמן
שהקדוש ברוך הוא ושכינתו
כאחד בלי לבוש כלל, נאמר בו
ולא יכנה עוד מוריה והיו עיניך
רואות את מוריה.

אמר לו רבי אלעזר: אבא, מהו
סיום הפתוב ולא יתבששו? אמר
לו: בני, במקום שיש ערוה יש
בשת, וזהו ירא בשת, ומי שאין
לו בשת, בודאי לא עמדו רגלי
אבותיו על הר סיני, והבשת הוא
בשלשה גונים, לכן אדם וירק
בפנים, שנאמר בהם ולא עתה

טורא דסיני, ובשת איהו בתלת גוונין תוור וסומק וירוק באנפין, דאתמר

סוגרת ומסוגרת בעינא, ותלת גוונין סחרין
לה, ועלייהו אתמר (איוב לג כד) הן כל אלה יפעל
א"ל פעמים שלוש עם גבר. וכד נחית לון
משה אורייתא לישראל מינה, אמר היו נכונים
לשלשת ימים אל תגשו אל אשה (שמות יט
טו), שלשת ימים לקבל תלת גוונין דעינא,
ואיהי טמירא וסתירא בהון, ואיש לא ידעה
בהון, עד דאתפשטת מניהו.

ובהוא זמנא דאתפשטת מאלין לבושין,
אתיחדת עם בעלה בקרוב בשרא,
הדא הוא דכתיב (בראשית ב כג) עצם מעצמי ובשר
מבשרי לזאת יקרא אשה פי מאיש לקחה
זאת, על פן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק
באשתו והיו לבשר אחד, דכך דרפא
לאתיחדא דכר ונוקבא בקרוב בשר, ודא
דבוקא (נ"א קורבא) דיחודא דלעילא, דלא יהא
דבר חוצץ, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין,
דכד בר נש מצלי ומיחד קודשא בריך הוא
בשכינתיה דלא יהא דבר חוצץ בינו לבין
הקיר, שכינתיה (קרוניה דקיר קירות הלב), דלא
יעביד פרוד וקצוץ בין קודשא בריך הוא
ושכינתיה, ורזא דמלה ויהיו שניהם ערומים
האדם ואשתו (שם כה), ערומים בקרוב בשרא
בלא לבושא כלל, ובהוא זמנא דקודשא
ברוך הוא ושכינתיה פחדא בלא לבושא כלל,
אתמר ביה (ישעיה ל כ) ולא יכנה עוד מוריה, והיו
עיניך רואות את מוריה.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, מאי סיומא
דקרא (בראשית ב כה) ולא (דף עב

ע"ב) יתבששו, אמר ליה ברי באתר דאית ערוה
אית בשת, ודא איהו ירא בשת, ומאן דלית
ליה בשת בודאי לא עמדו רגלי אבתינו על
טורא דסיני, ובשת איהו בתלת גוונין תוור וסומק וירוק באנפין, דאתמר

יבוש יעקב, בגון אדם וירק, ולא עתה פניו יחורו, בגון לבן, ושלשת הגונים הללו שיש בהם בשת, אלו הם שלשת הגונים של שלש קלפות האגוז, שהם עריות, שבהם מתלבשת הקשת ונראית בהם.

ומשום שאותן עריות - שלש קלפות, נאמר בהם אין דורשים בעריות בשלשה, ואסור להסתכל בהן, ומשום זה אסור לעם הקדוש להסתכל בגוני הקשת, וזה סוד הערלה שיש לה שלש קלפות שצריך להעבירם מאות ברית הקדש, ומיד וראייתה לזכר ברית עולם, ועל שלשת הקלפות הללו נאמר של נעליך מעל רגליך, ומיד וראייתה, ובזמן שמשה היה מתלבש בהם, מה כתוב בו? אל תקרב הלום, מיד שהתפשט מהם, התקרב לשם.

וזה סוד הקרבן, שהיתה יורדת אש להדליק את שלש הקלפות הללו, והוא שכתוב זאת תורת העולה היא העלה על מוקדה וגומר, הרי שלשה גונים של אש, שהיו יורדים בשלש תפלות להדליק ולשרף את הקלפות הללו, ובאותו הזמן היה הקדוש ברוך הוא מתקרב לשכינתו, והיו מתקרבים אותיותיו ' עם ה' ו' עם ה', ובזמן שהיו מתלבשים בקלפות הללו, נאמר בהם לא תקרבו לגלות ערוה, ולא צריך לקרב אותיות ' עם ה', ו' עם ה'.

ורבן תקנו שלש תפלות בכל יום, להעביר את שלש הקלפות הללו של ערלה מאות הברית, שהיא השכינה, ובזה שורה בשלשה גונים מאירים, שהם כהנים לויים וישראל, שעליהם נאמר מה יפו פעמיהם בנעליים פת נדיב, והם נעילת חגים וזמנים ומועדים,

בהון (ישעיה כט כב) לא עתה יבוש יעקב בגוון סומק וירוק, ולא עתה פניו יחורו (שם) בגוון חור, ואלין תלת גוונין דאית בהון בשת אלין אינון תלת גוונין דתלת קליפין דאגוזא, דאינון עריין דבהון אתלבשת קשת ואתחזייא בהון ובגין דאינון עריות תלת קליפין, אתמר בהון אין דורשין בעריות בשלשה, ואסיר לאסתכלא בהון, ובגין דא אסיר לעמא קדישא לאסתכלא בגוונין דקשת, ודא רזא דערלה דאית לה תלת קליפין, דצריך לאעברא לון מאות ברית קדש, ומיד וראייתה לזכור ברית עולם (בראשית ט טז), ועל אלין תלת קליפין אתמר (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך, ומיד וראייתה, ובזמנא דמשה הוה מתלבש בהון, מה פתיב ביה (שם) אל תקרב הלום, מיד דאתפשט מנייהו אתקריב תמן.

ודא רזא דקרפנא, דהוה נחית אשא לאדלקא אלין תלת קליפין, הדא הוא דכתיב (ויקרא יב) זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגומר, הא תלת גוונין דאשא, דהוה נחתינ בתלת צלותין לאדלקא ולאוקדא אלין קליפין, ובההוא זמנא הוה קודשא בריך הוא מתקרב בשכינתיה, והוה מתקרבין אתוון דיליה ' בה' ו' בה', ובזמנא דהוה מתלבשין באלין קליפין, אתמר בהון (שם יב) לא תקרבו לגלות ערוה, ולא צריך לקרבא אתוון ' בה' ו' בה'.

ובגין דא תקינו תלת צלותין בכל יומא, לאעברא תלת קליפין אלין דערלה מאות ברית דאיהי שכינתא, ובדא שריא בתלת גוונין נהירין, דאינון כהנים לויים וישראל, דעלייהו אתמר (שירא ב) מה יפו פעמיהם בנעליים פת נדיב, ואינון נעילת חגין וזמנין ומועדין,

שְׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר שְׁלֹשׁ רִגְלִים תַּחַג לִי בַשָּׁנָה, שְׁלֹשׁ הַקְּלָפוֹת, עֲלִיָּהֶן נֶאֱמַר וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהֵי־ם לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ פְּתָנוֹת עוֹד וַיִּלְבִּישֵׁם, בְּרֵאשׁוֹנָה פְּתָנוֹת אֹר, וְאַחַר שְׁחָטָאוּ - פְּתָנוֹת עוֹר, מֵעוֹר שֶׁהוּא עוֹר הַנְּחֹשׁ, וּלְשִׁבְעֵים שָׁנִים מִתְּפֹשֵׁט אוֹתוֹ (הַנְּחֹשׁ) (הַעוֹר) מִמְּנוֹ.

שְׁשֻׁדְשָׁה גִּוְנִים שֶׁל לְבוּשִׁים שֶׁל הַשְּׂכִינָה הֵם, שְׁלֹשׁ וְיָוִיִּם שֶׁל וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיִּט, בְּזִמְנֵן שְׁמַעְבָּרִים פְּתָנוֹת עוֹר הַנְּחֹשׁ, מְאִירִים שְׁלֹשָׁה גִּוְנִים שֶׁל אֹר הַשְּׂכִינָה, וּמֵיֶד וּרְאִיתִיָּהּ לְזֹכֵר בְּרִית עוֹלָם, וְאוֹתָם שְׁלֹשׁ וְיָוִיִּם הֵם שְׁלֹשָׁה גִּגוֹת שֶׁל הָאוֹת ב, אֶחָד לְשָׁמַיִם, אֶחָד לְאָרֶץ וְאֶחָד לַיָּם. וּמֵהֵב הַזֶּה תְּלוּיִים שְׁבַעִים גִּוְנִים, וְהֵם שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם, שְׁעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר הִנֵּה יְהוָה רֹכֵב עַל עֵב קָל וּבָא מִצְרַיִם, עַל עַ"ב בְּשִׁבְעֵים וּשְׁנַיִם גִּוְנִים מְאִירִים, וּמֵיֶד וַנְּעוּ אֱלִילֵי מִצְרַיִם מִפְּנֵיו.

וְאוֹתָם שְׁלֹשָׁה גִּוְנִים רְמוּזִים בְּה', ה', שְׁלֹשָׁה גִּגוֹת שְׁלֵה הֵם מִלְּבוּשִׁים מְאִירִים שֶׁל בַּת הַמְּלָךְ, שֶׁהִיא י' בַּת עֵיִן, וְהִיא חֲמֻשָּׁת אֲלָפֵי שָׁנִים שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם, וְהִיא ה' קְטָנָה שֶׁל אֲבָרָהָם שְׁדַרְגָתוֹ חֲס"ד, שְׁעוֹלָה לְשִׁבְעֵים וּשְׁתַּיִם, ה' י' מִן אֱלֹהֵי־ם, ה"י מִן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. (י"ד ה"י וְא"ו ה"י). ה' לְבוּשׁ שְׁמֻכָּסָה עַל י'.

תקון תשעה וחמשים

בְּרֵאשִׁית כִּי בָאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט, שֶׁהֵם פְּתָנוֹת עוֹר שְׁצָרִיף בְּהֵם הַבְּדֵלָה, כְּשִׂאוּמְרִים יִשְׂרָאֵל בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וְאוּמְרִים הַמְּבַדִּיל בֵּין אֹר לְחֹשֶׁךְ. חֹשֶׁךְ שְׁחַר, פְּתָנוֹת הָעוֹר שֶׁלוֹ שְׁחוּרִים, שְׁנֶאֱמַר בְּהֵם שְׁחוּרוֹת כְּעוֹרֵב, וְהַנְּחֹשׁ הָיָה עָרִם מֵהֵם, שְׁלִכְל

דְּעֲלִיָּיהוּ אֶתְמַר (שְׁמוֹת כג יד) שְׁלֹשׁ רִגְלִים תַּחַג לִי בַשָּׁנָה, תֵּלַת קְלִיפִין עֲלִיָּיהוּ אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית ג כא) וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהֵי־ם לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ פְּתָנוֹת עוֹר וַיִּלְבִּישֵׁם, בְּקִדְמִיתָא פְּתָנוֹת אֹר, וּלְבַתֵּר דְּחָאבוּ פְּתָנוֹת עוֹר, מֵעוֹר דְּאִיהוּ מְשַׁכָּא דְּחוּיָא, וּלְשִׁבְעִין שָׁנִין אֶתְפֹּשֵׁט הַהוּא (חוּיָא) (נ"א מְשַׁכָּא) מְנִיָּה.

דְּתֵלַת גִּוְנִין דְּלְבוּשִׁין דְּשְׂכִינְתָא אֵינּוּן תֵּלַת וְיָוִיִּין דְּוַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיִּט, בְּזִמְנָא דְּמִתְעַבְרִין פְּתָנוֹת עוֹר דְּחֹיָא, נְהִרִין תֵּלַת גִּוְנִין דְּנְהוּרָא דְּשְׂכִינְתָא, וּמֵיֶד וּרְאִיתִיָּהּ לְזֹכֵר בְּרִית עוֹלָם, וְאֵינּוּן תֵּלַת וְיָוִיִּין אֵינּוּן תֵּלַת גִּגִּין דְּאֵת ב, חַד לְשִׁמְיָא וְחַד לְאַרְעָא וְחַד לְיָמָא, וּמֵהֵאֵי ב' תְּלִיין שְׁבַעִין גִּוְנִין, וְאֵינּוּן שְׁבַעִין וְתָרִין, דְּעֲלִיָּיהוּ אֶתְמַר (יִשְׁעִיָּה יט א) הִנֵּה יְהוָה רֹכֵב עַל עֵב קָל וּבָא מִצְרַיִם, עַל עַ"ב בְּשִׁבְעִין וְתָרִין גִּוְנִין נְהִירִין, וּמֵיֶד (שם) וַנְּעוּ אֱלִילֵי מִצְרַיִם מִפְּנֵיו.

וְאֵינּוּן תֵּלַת גִּוְנִין רְמוּזִין בְּה', ה' תֵּלַת גִּגִּין דִּילָהּ אֵינּוּן לְבוּשִׁין נְהִירִין דְּבְרִתָּא דְּמִלְפָּא, דְּאִיְהִי י' בַּת עֵיִן, וְאִיְהִי חֲמֻשׁ אֲלָפִין שָׁנִין דְּבְרִיאַת עֲלָמָא, וְאִיְהִי ה' זְעִירָא דְּאַבְרָהָם דְּדַרְגָּיָה חֲס"ד, דְּסָלִיק לְשִׁבְעִין וְתָרִין, ה' י' מִן אֱלֹהֵי־ם. ה"י מִן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. (נ"א יו"ד ה"י וְא"ו ה"י). ה' לְבוּשָׁא דְּכִסֵּי עַל י'.

תקונא תשעה וחמשיין

בְּרֵאשִׁית כִּי בָאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט (שם כו טז). דְּאֵינּוּן פְּתָנוֹת עוֹר דְּצָרִיף בְּהוֹן הַבְּדֵלָה, כְּדִמְרִין יִשְׂרָאֵל בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וְאוּמְרִין הַמְּבַדִּיל בֵּין אֹר לְחֹשֶׁךְ. (ד' טז א"א). חֹשֶׁךְ אוּכְמִין, פְּתָנוֹת עוֹר דִּילִיָּהּ אוּכְמִין, דְּאֶתְמַר בְּהוֹן (שִׁיר ה' יא) שְׁחוּרוֹת כְּעוֹרֵב, (בְּרֵאשִׁית ג